

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2441/2025
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Тодоровић, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра „ББ“, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 766/2025 од 26.03.2025. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 766/2025 од 26.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 766/2025 од 26.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 101/2024 од 16.01.2025. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се као незаконито поништи решење туженог број .. од 28.03.2024. године, којим је тужиоцу утврђен престанак радног односа са 30.03.2024. године због навршених 65 година живота и 37 година, 11 месеци и 21 дан стажа осигурања и да се обавезе тужени да тужиоцу призна сва права по основу рада и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање тужиоца на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не представља разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до 30.03.2024. године, на пословима доктора медицине, специјалисте у операционим салама у служби ..., када му на основу решења туженог од 28.03.2024. године, престао радни однос због одласка у старосну пензију услед навршених 65 година живота и 37 година, 11 месеци и 21 дана стажа осигурања. Решењем туженог од 19.12.2023. године, одређено је да тужиоцу мирује радни однос због обављања функције председника Синдиката запослених у здравству и социјалној заштити Србије за мандатни период 2021. – 2026. година и то почев од 27.12.2023. године, па све до престанка функције на коју је постављен. Дана 18.04.2024. године донето је решење по коме је тужиоцу извршена исплата отпремнине дана 26.04.2024. године, у укупном износу од 552.279,18 динара. Нема доказа да су се послодавац и запослени споразумели другачије, као ни да се тужилац послодавцу писаним путем обраћао за продужење радног односа због обављања функције председника синдиката.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су применом одредби члана 175. став 1. тачка 2. Закона о раду, одбили тужбени захтев, оцењујући да је у конкретном случају наступио законски разлог за престанак радног односа, услед испуњавања законских разлога, навршење радног века 65 година живота код запосленог, те да не постоји споразум између послодавца и запосленог о евентуалном продужењу радног односа. Према становишту судова, на основаност тужбеног захтева, није од утицаја чињеница да тужиоцу, због избора на функцију у синдикату радни однос мирује, јер иако за време мировања радног односа у смислу члана 79. Закона о раду, запослени не врши права и обавезе на раду и по основу рада, радни однос између запосленог и послодавца и даље постоји, те се услови за престанак радног односа због навршеног радног века примењују на тужиоца као и за друге запослене.

По оцени Врховног суда, одлука нижестепених судова заснована је на правилној примени материјалног права, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване.

Према члану 175. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 109/25), прописано је да радни однос престаје када запослени наврши 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања, ако се послодавац и запослени другачије не споразумеју.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови закључили да је у конкретном случају постојао законски разлог за престанак радног односа, прописан у члану 175. став 1. тачка 2. Закона о раду. Наиме, то је престанак радног односа који наступа по сили закона, али он није обавезан, обзиром да је законом прописана могућност да се послодавац и запослени о томе друкчије споразумеју. Дакле, уколико о томе постоји сагласност послодавца и запосленог дозвољено је да запосленом и по испуњавању ових услова не престане радни однос. Радни век продужава се споразумом послодавца и запосленог, и како се тим споразумом заправо

продужава трајање уговора о раду, споразум мора, као и уговор, да буде закључен у писменој форми, по чему у њему мора бити означено до ког датума се радни век продужава и мора бити потписан од обе уговорне стране. У конкретном случају таквог споразума између тужиоца и туженог нема, што оспорено решење чини законитим, и због чега су правилно нижестепени судови одлучили када су одбили тужбени захтев.

Наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби, указивањем да да се на тужиоца, коме је решењем одређено да му радни однос мирује за период од 2021-2026. године, не могу применити услови за престанак радног односа због навршеног радног века. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио ове наводе као и све жалбене наводе тужиоца који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац није успео у поступку по ревизији па нема право на накнаду тражених трошкова ревизијског поступка у смислу члана 165. ЗПП, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**